

grænseløs uretfærdige Ægteskabslovgivning; og alle vi vaagne Kvinder kræver nu en Ændring saavel i Vielsesritualet som i Ægteskabslovgivningen.

At de, som skrev Apostlenes Breve og de Mennesker, til hvem de er skrevne, stod paa et helt andet Kulturstandpunkt end vi, ser vi ogsaa tydeligt, naar Talen er om andre Ting, der ikke særlig vedrører Ægteskabet. I Paulus' 1. Brev til Korinterne 11. Kap. 4—7 samt 13 finder vi følgende Udtalelser:

„Hver Mand, som beder eller profeterer, og har noget paa Hovedet, beskæmmer sit Hoved. Men hver Kvinde, som beder eller profeterer med ubedækket Hoved, beskæmmer sit Hoved, thi det er det samme, som var hun raget. Thi dersom en Kvinde ikke bedækker sig, kan hun og lade Haaret afklippe; men er det Kvinden usømmeligt at klippes eller rages, da bedække hun sig. V. 13: Dømmer selv: lader det vel for en Kvinde at bede med blottet Hoved til Gud?“

Med bedækket Hoved menes i dette Tilfælde tilsløret, fordi de østerlandske Kvinder gik tilslørede. En af de moderne Hatte, som Folk nu gaar i Kirke med, vilde ikke tilfredsstille Paulus. Her er altsaa et Tilfælde, hvor intet Menneske tænker paa at indordne sit Liv under Apostlenes jødiske Krav.

I samme Brev 14. Kap. 33, 34 og 35 siges, at Kvinderne skal tie i Forsamlingerne og i Menigheden: „Ligesom i alle de helliges Menigheder tie eders Kvinder i Forsamlingerne; thi det er dem ikke tilstedt at tale, men at være underdanige, ligesom Loven siger. Men vil de lære noget, da adspørge de deres egne Mænd hjemme; thi det lader Kvinder ilde at tale i en Menighed.“

Alle Ordene er *stokjødiske*, og heller ikke denne Formaning overholdes. Mangen en Kvinde taler nu i Forsamlingerne til Menighederne og udfører et stort Arbejde til Fremme af Kristenlivet, trods de jødiske Apostles Forbud. Nu *fortolkes* dette Ord saaledes, at Kvinderne ikke maa *faa Præsteembede*, men det er en aldeles vilkaarlig Fortolkning, som ogsaa vil falde herhjemme, som den allerede er falden i enkelte andre Lande.

De Kristne har saaledes ikke fundet Rettesnoren for deres Handlinger i Apostlenes Breve, men i deres egen Samvittighed, og denne er vakt gennem *Kristi vidunderlige Tale*, som har lydt og lyder den Dag i Dag fra mange Prædikestole. Til Trods for, at Teologerne vilde paatvinge de Kristne den jødiske Kultur, var Sandheden i Kristi Ord til det indre Menneske saa dyb og mægtig, at den lidt efter lidt har omskabt og vil omskabe vort Samfund. Det, som Kristus vilde, var ikke at give Regler for Samfundsforholdene og give Love for Samfundets Indretning; men han vilde helliggøre Mennesket, hjælpe det at oprykke med Røde alt, hvad hans himmelske Fader ikke havde plantet

i dem (Math. 15. Kap. 13.). Medens de forskellige Folkeslags og Tiders Love og Samfundsordninger bliver gamle og maa vige for nye, staar hans Ord til det indre Menneske evindeligt. Math. 7. Kap. 1—3 og 12:

„Dømmer ikke, at I ikke skal dømmes; thi med hvad Dom I dømme, skal I dømmes, og med hvad Maal I maale, skal eder igen maales. Men hvi ser du Skæven, som er i din Broders Øje, men Bjælken i dit Øje bliver du ikke vaer?“

12: Derfor, alt hvad I vil, at Mennesker skal gøre mod eder, det gør I ogsaa mod dem.“

Saadanne Ord kan Tidens Tand ikke gnave paa; alle forskellige moderne Retningers Angreb paa Kristendommen skal nok lade Ord som disse staa. Naar Kristendommen har haft en mægtig Indflydelse paa Samfundsforholdene — ofte gennem Mennesker, som slet ikke bekendte sig til den, men hvis hele Aandsliv var gennemsyret af dens Grundsyn, var det netop, fordi den ved at genføde det indre Menneske og vække dets Samvittighed lærte det at føle med de ulykkelige stillede Medmennesker og søge at omskabe Samfundet, saa at de ogsaa fik Del i Livets Goder.

De Kristne spørger tit, hvad de skal gøre for at holde paa Ungdommen. — De skal først og fremmest befri Kristendommen fra den jødiske Kultur. Krav som dette, at Kvinderne skal tie i Menigheden, at Kvinderne skal være deres Mænd underdanige o. s. v., støder de unge bort. Der er en dyb, religiøs Længsel i Ungdommen, og Kristendommens Kærne: den fuldstændige Ligestilling af Menneskene uden Hensyn til Stand og Køn, Kravet til Mennesket om at elske sin Næste som sig selv og sin Gud over alt, samt Kravet til os om at gøre mod andre, som vi vil, at de skal gøre mod os — alt dette ejer Næring for den søgende Ungdoms ideelle Trang.

I den sunde Ungdom er Trangen til at faa sit Menneskeliv helliggjort stor. Søger saa Ungdommen til Kristendommen i det Haab der at finde Næring for sin Længsel, saa støder den paa den jødiske Kultur med alle dens snæversynede Krav — og saa maa den slippe, ofte med Smerte.

Men dette er Synd imod Ungdommen og Synd imod den Herre, de Kristne tjener.

Jeg har søgt ved disse Linier at fremsætte mange vaagne Kvinders Syn paa disse Ting, og jeg vil opfordre alle frisindede kristne Mænd, særlig blandt Præsterne, til at hjælpe os Kvinder i Kampen for vor Ret ved at faa Vielsesritualet ændret og derved fratage Ægteskabslovenes Uretfærdighed det Kristendommens Stempel, de med Urette bærer.

Nykøbing F., d. 25. August 1905.

A. Stampe Feddersen.